

רע"פ 5159/15 - גדיר מאגד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5159/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: גדיר מאגד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 10.6.2015 בעפ"ת 4098-06-15 שניתן על ידי כבוד השופטת ע' חן-ברק

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ע' חן-ברק) בעפ"ת 4098-06-15 מיום 10.6.2015, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש להארכת מועד להגשת ערעור.
רקע והליכים קודמים
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לסוג רכב, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.
3. בהכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה מיום 21.1.2015, צוין כי המבקש הגיש בקשת דחיה לדיון שהיה אמור להתקיים ביום 30.12.2014, וזו התקבלה כך שהדיון נדחה ליום 15.1.2015. במועד זה המבקש לא התייצב, אף התיק לא היה בידי התובע שהתייצב, ולכן הדיון נדחה ליום 21.1.2015. גם במועד זה המבקש לא התייצב,

עמוד 1

ועל כן ראו בו כמי שמודה בעובדות שיוחסו לו על פי סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, והרשיעו אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. בגזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה מאותו יום, הושת עליו עונש של פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שלושה חודשים; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים, וזאת על תנאי למשך שנתיים שלא יורשע בעבירה נוספת כגון זו בה הורשע, או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; וקנס בסך של 1,000 ש"ח.

5. כארבעה חודשים לאחר מתן הכרעת וגזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה, הגיש המבקש בקשת דחייה בטענה כי לא ידע על מועד הדיון החדש. ביום 5.5.2015 קבע בית משפט השלום לתעבורה כי הבקשה אינה יכולה להתקבל, שכן, אם המבקש לא קיבל החלטה בבקשתו הראשונה, הרי שהיה עליו להתייבב לדיון במועד המקורי והוא אינו רשאי לפטור את עצמו מהופעה, ובטח שלא להמתין במשך שבועיים לאחר הדיון. כן צוין, כי ככל שנודע למבקש כבר ביום 19.1.2015 כי הדיון התקיים שלא בנוכחותו, תמזה מדוע הוא לא פנה באופן מיידי והגיש בקשה. לבסוף נקבע, כי המבקש לא העלה טענה של ממש כנגד העבירות בהן הורשע, וטענה כנגד חומרת העונש אינה מצדיקה ביטול פסק דין בנסיבות האמורות, אלא לכל היותר ערעור עליו.

6. ביום 2.6.2015 הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להגשת הודעת ערעור לבית המשפט המחוזי, וזו נדחתה ביום 10.6.2015. בית המשפט המחוזי קבע כי בהליך הפלילי לא נדרש טעם מיוחד לשם מתן ארכה להגשת ערעור, וזו תתאפשר אך במקרים חריגים. בית המשפט עמד על כך שהבקשה הוגשה למעלה מארבעה חודשים לאחר מתן פסק הדין, בעוד שהמבקש היה זה שהגיש בקשה ראשונה לדחיית הדיון ועל כן היה עליו להיות ערני להתקדמות ההליך. כן צוין, כי לו היה טורח המבקש לבדוק עוד ביום 19.1.2015 – היום בו הוא טוען שקיבל את ההחלטה על דחיית הדיון – היה נוכח לדעת כי הדיון בעניינו עתיד להתקיים רק ביום 21.1.2015. בית המשפט קבע כי התנהלותו של המבקש מצביעה על רשלנות מצדו, ואין הוא ראוי להיאחז בטענה כי נודע לו על פסק הדין רק בחודש מאי 2015. לבסוף אף נקבע, כי סיכויי הערעור הלכאוריים רחוקים מאוד מלהיות טובים, משהמבקש לא צירף ולו בדל ראיה לתמוך בטענותיו שנטענו בעלמא.

הבקשה למתן רשות ערעור

7. המבקש מפרט את סוג רישיון הרכב שהוא מחזיק ואת התאמתו, לכאורה, לרכב בו הוא נהג. המבקש טוען כי המשיבה טענה שהוא נהג ברכב מסוג אחר, אך לא כך הדבר. עוד טוען המבקש, כי מן הצדק היה על בית המשפט לתת לו הזדמנות ולהזמין אותו לדיון מאוחר יותר.

דיון והכרעה

8. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982) (להלן: חניון חיפה)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה.

9. ליבה של בקשת רשות ערעור זו היא בקשה להארכת מועד שהוגשה באיחור ניכר על ידי המבקש. ניכר כי הערכאות הקודמות התייחסו לטענותיו של המבקש, ועשו זאת אף בפירוט. אני סבור כי די בכך כדי למנוע את התערבותו של בית משפט זה בסוגיה. ואולם, מעבר לצורך יצוין, כי התנהלותו של המבקש לא מצדיקה את קבלת בקשתו להארכת מועד. משהוא ביקש תחילה את דחיית הדיון בבית משפט השלום לתעבורה, היה עליו להתעדכן האם ניתנה החלטה

בכך, או לכל הפחות להגיש בקשה עדכנית ביום 19.1.2015 כשנודע לו על ההחלטה שניתנה. לא ברור מדוע המתין המבקש ארבעה חודשים עד להגשת הבקשה השנייה לבית משפט השלום לתעבורה, ועד עתה לא ניתן לכך אף הסבר הגיוני.

10. יצוין גם כי הניסיון עתה, במסגרת הגלגול השלישי של התיק, להציג אסמכתאות ואישורים אודות הרישיון והרכב בו נהג המבקש לכאורה, אינו רלוונטי. לו היה המבקש מעלה את טענותיו לפחות ביום 19.1.2015, כשנודע לו, לטענתו, שהדיון בעניינו אמור היה להתקיים ביום 15.1.2015, ייתכן שניתן היה לכפר על האיחור הקל בהגשה. ואולם, המבקש לא העלה את טענותיו המהותיות בצירוף האישורים הנדרשים בשלבים הקודמים של ההליך, ובשלב זה של ההליך אין מקום לבוחנם.

14. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א באב התשע"ה (27.7.2015).

ש ו פ ט